

вмирисано месо. Трупали се много купувачи. Но всички се карали, биели и грабили вмирисаното месо. Сиромашътъ, като видѣлъ това, погнусилъ се и имъ извикалъ:

— А бе, вие не видите ли хубавото месо, та се биете за тая мърша? — Още не издумалъ той и всичко въ мигъ изчезнало. Явилъ се старецътъ и му рекълъ:

— Ти не изпълни поржката ми, но запомни поне това: на глупавия дърваръ приличатъ ония хора, които иматъ малко умъ, а се залавятъ за голѣми работи.

— Момата е живота, момъкътъ е човѣка, а змията — смъртъта. Животътъ върви бързо, човѣкътъ го гони, а на всѣка стѣпка го дебне смъртъта.

— А месарницитѣ — това е свѣтътъ. Хубавото месо е честтъ, добритѣ дѣла и правдата. Разваленото и вмирисано месо е безчестието, лошитѣ дѣла и лѣжата.

Следъ това му далъ една жълтица и му рекълъ:

— Иди си и помни какво видѣ и какво чу.

Сиромашътъ тръгналъ дълбоко замисленъ.

Никола Зидаровъ

ЧАСОВНИКЪ

Тика-така, тика така,
тозъ часовникъ вѣчно трака.
И на миръ не ме оставя,
все работи, не престава.

Мама винаги ме кори
съ него и така говори:

— Вижъ го, всѣкога е тука,
все работи, трака, чука,
а навънка ти се маешъ
и по цѣли дни играешъ!

Научи се да се трудишъ,
сутринъ рано да се будишъ,
като него ти засмѣнъ
работи по цѣли день!...

Тозъ часовникъ ме смущава
и на миръ не ме оставя,
все работи вѣчно тука,
трака-чука, трака-чука!...

Боянъ Балабановъ